

დანიელის წიგნი — ნომერი სამოცდაცხრამეტი

1888 წლის ამბოხების გამოაშკარავება: გაკვეთილები ლაოდიკიელი ადვენტიზმის მეორე თაობიდან

Jeff Pippenger

2024-02-12

ლაოდიკიელი ადვენტიზმის მეორე თაობა 1888 წელს მოვიდა, და ეს თაობა სიმბოლურად არის წარმოდგენილი ეზეკიელის მერვე თავში, როგორც მეორე სისაძაგლე, რომელიც წარმოდგენილია „მისი გამოსახულებების სენაკებით.“

ამიტომ შევედი და ვიხილე; და აჰა, ყოველგვარი ქვეწარმავალთა სახე, და საძაგელი მხეცები, და ისრაელის სახლის ყოველი კერპი, გამოსახული იყო კედელზე ირგვლივ. და იდგა მათ წინაშე ისრაელის სახლის უხუცესთაგან სამოცდაათი კაცი, და მათ შორის შუაში იდგა იაზანია შაფანის ძე, თითოეულ კაცს ხელში თავისი სასაკმევლე ეჭირა; და საკმევლის სქელი ღრუბელი ადიოდა. მაშინ მითხრა მან მე: კაცის ძეო, იხილე თუ არა, რას აკეთებენ სიბნელეში ისრაელის სახლის უხუცესნი, თითოეული თავისი გამოსახულებების სამყოფელში? რადგან ამბობენ: უფალი ვერ გვხედავს; უფალმა მიატოვა ქვეყანა. ეზეკიელი 8:10–12.

ხატებათა სამყოფელები აღნიშნავს იმ ბოროტ საიდუმლოებებს, რომლებიც იმათ გულებშია, ვინც ძველ კაცებად არიან წარმოდგენილნი; და სწორედ ეს ბოროტება მათ შეიტანეს არა მხოლოდ თავიანთი გონების სამყოფელებში, არამედ ღვთის საწმიდრის სამყოფელებშიც.

ნუ შეჭამ ბოროტვალებისანის პურს და ნურც მის სანუგზარ საჭმელებს ინატრებ; რადგან, როგორც თავის გულში ფიქრობს, ისეთივეა იგი: „ჭამე და სვი“, გეუბნება შენ, მაგრამ მისი გული შენთან არ არის. იგავნი 23:6, 7.

გამოსახულებათა პალატების ბოროტება დაწერილია როგორც ტაძრის კედლებზე, ისე უხუცესთა გონების კედლებზე. ეზეკიელის მერვე თავის მეორე სისაძაგლის საიდუმლო გამოსახულებათა პალატები წარმოადგენს ლაოდიკიური ადვენტიზმის მეორე თაობას, და ოთხი სისაძაგლიდან მეორე სისაძაგლე უფრო მეტ დროს უთმობს კორპორაციული ამბოხის ხაზგასმას, თუმცა ოთხივე სისაძაგლე წარმოდგენილია როგორც ჩადენილი იმ კაცთა მიერ, რომელნიც ხალხის მცველნი უნდა ყოფილიყვნენ.

„ხსნის ნიშანი დასმულია მათზე, „რომელნიც ოხრავენ და ღაღადებენ ყოველივე იმ სისაძაგლის გამო, რაც იქმნება“. ახლა სიკვდილის ანგელოზი გამოდის, რომელიც ეზეკიელის ხილვაში წარმოდგენილია მოსასროლი იარაღების მქონე კაცებით, რომელთაც ეძლევათ ბრძანება: „ამოწყვიტეთ სრულიად მოხუცი და ყმაწვილი, ქალწულნი და ბავშვები, და დედაკაცები; მაგრამ ნუ მიუახლოვდებით არც ერთ კაცს, რომელზედაც ნიშანია; და დაიწყეთ ჩემი საწმიდრიდან“. ამბობს წინასწარმეტყველი: „დაიწყეს იმ მოხუცებულთაგან, რომელნიც სახლის წინ იყვნენ“. ეზეკიელი 9:1–6. განადგურების საქმე იწყება მათ შორის, ვინც ხალხის სულიერ მცველებად აცხადებდნენ თავს. ცრუმცველნი პირველნი ეცემიან.

არავინაა, რომ შეიზრდოს ან დაინდოს. კაცები, ქალები, ქალწულები და ბავშვები ერთად იღუპებიან“. The Great Controversy, 656.

აჯანყება, რომელიც აღნიშნავს მეორე თაობის მოსვლას, კონკრეტულად უკავშირდება ლაოდიკიური ადვენტიზმის ხელმძღვანელობას, როგორც ეს აღსრულდა 1888 წლის გენერალური კონფერენციის სხდომაზე მინეაპოლისში. იგი წარმოდგენილია გამოთქმებით: „ისრაელის სახლის უხუცესნი“ და ასევე „სამოცდაათი კაცი“. მოსეს საქმისთან იყვნენ დაკავშირებულნი სამოცდაათი უხუცესი, ხოლო იესოს მოწაფეთა მეორე ჯგუფი შედგებოდა სამოცდაათი კაცისაგან. „სამოცდაათი“ წარმოადგენს ხელმძღვანელობას, ისევე როგორც „უხუცესნი“. მეორე სისამაგლე დამატებით განსაკუთრებულ აქცენტს აკეთებს ხელმძღვანელობაზე, და ამით ხაზს უსვამს, რომ ეს სისამაგლე დაკავშირებულია ხელმძღვანელობის კორპორატიულ აჯანყებასთან.

სამოცდაათ ძველკაცთა შორის იდგა „შაფანის ძე იააზანია“. სახელი „იააზანია“ ნიშნავს „ღმერთისაგან მოსმენილს“, და იგი წარმოადგენს ხელმძღვანელობას, რომელიც სწორედ იმ დროს აჯანყდა, როცა ღმერთი ლაპარაკობდა; რადგან მან ღმერთი გაიგონა, მაგრამ მოსმენა იუარა, ვინაიდან ამტკიცებდა, რომ ღმერთმა მიატოვა თავისი ერი და რომ ღმერთი ვერ ხედავდა, რა ხდებოდა საიდუმლო პალატებში. იააზანია იყო „შაფანის ძე“, ხოლო სახელი „შაფან“ ნიშნავს „დამალვას“. მეორე თაობის ეს გარემოება წარმოადგენს იმ ხელმძღვანელობის აჯანყებას, რომელიც სწორედ იმ დროს აღდგა ღმერთის წინააღმდეგ, როცა ღმერთი ლაპარაკობდა, და მათ სჯეროდათ, რომ ღმერთი ვერც ხედავდა და არც ზრუნავდა მათ ქმედებებზე.

დედა უაითმა ჩაწერა, რომ მას ნაჩვენები ჰქონდა ლაოდიკიური ადვენტიზმის ხელმძღვანელობის საუბრებიც 1888 წლის გენერალური კონფერენციის დროს. 1888 წლის გენერალურ კონფერენციაზე ღმერთმა დედა უაითს უჩვენა ხელმძღვანელთა შეკრებები, რომლებიც მათ ერთმანეთში ჰქონდათ მაშინ, როცა ეგონათ, რომ ღმერთი არ უსმენდა. იქ, თავიანთი ოთახების ფარულობაში, ისინი ბოროტად ლაპარაკობდნენ დედა უაითის, მისი ძის, და უხუცესების — ჯონსისა და უაგონერის — წინააღმდეგ. მათ სჯეროდათ, რომ შეეძლოთ თავისუფლად ელაპარაკათ, რადგან ღმერთი მათ ვერ ხედავდა თავიანთ კერძო სადგომებში, მაგრამ ღმერთმა სწორედ ეს საუბრები უჩვენა წინასწარმეტყველ ქალს. ისინი ერთობლივ კრებაზე იმყოფებოდნენ და, შთაგონების თანახმად, უკანასკნელი წვიმის უწყებას ისმენდნენ, მაგრამ მოსმენაზე უარი თქვეს.

რა იყო ის, რამაც წარმოშვა ისეთი ხელმძღვანელობა, რომელმაც 1888 წელს ასეთი აშკარა ამბოხება გამოავლინა, რომ და უაითმა იგი კორახის, დათანისა და აბირამის ამბოხებას შეადარა?

„როცა სულიწმიდით განიბრწყინები, დაინახავ მთელ იმ ბოროტებას მინეაპოლისში ისეთად, როგორც იგი არის, როგორც ღმერთი უყურებს მას. თუ მე ამ ქვეყნიერებაში მეტად აღარასოდეს გნახავ, იცოდე, რომ გპატიობ იმ მწუხარებას, ტანჯვას და სულის სიმძიმეს, რაც ყოველგვარი მიზეზის გარეშე დამატებე თავს. მაგრამ შენი სულის გულისათვის, მის გულისათვის, ვინც შენთვის მოკვდა, მსურს, რომ დაინახო და აღიარო შენი შეცდომები. შენ შეუერთდი მათ, ვინც ღვთის სულს ეწინააღმდეგებოდა. შენ გქონდა ყოველგვარი მტკიცებულება, რაც გჭირდებოდა

იმისათვის, რომ გეცნო: უფალი ძმათა ჯოუნსისა და უაგონერის მეშვეობით მოქმედებდა; მაგრამ შენ არ მიიღე ნათელი; და იმ განცდათა შემდეგ, რომლებსაც მიეცი ადგილი, იმ სიტყვათა შემდეგ, რომლებიც ჭეშმარიტების წინააღმდეგ თქვი, მზად არ იყავი გელიარებინა, რომ არასწორად მოიქეცი, რომ ამ კაცებს ღვთისაგან ჰქონდათ უწყება, და რომ შენ უგულუბელყავი როგორც უწყება, ისე მისი მომტანნიც.“

„ჩვენს ხალხში არასოდეს მინახავს ისეთი მტკიცე თვითკმაყოფილება და ისეთი უგულუბელყოფა, რათა მიეღოთ და ელიარებინათ ნათელი, როგორც ეს მინეაპოლისში გამოვლინდა. მეჩვენა, რომ იმ ჯგუფიდან ვერც ერთს, ვინც იმ კრებაზე გამოვლენილ სულს გულში ინახავდა, კვლავ აღარ ექნებოდა ნათელი ხედვა, რათა გაერჩია ზეციდან მათთვის მოვლენილი ჭეშმარიტების ძვირფასეულობა, ვიდრე არ დაიმდაბლებდნენ თავიანთ სიამაყეს და არ აღიარებდნენ, რომ მათ ღმერთის სული კი არ ამოძრავებდათ, არამედ მათი გონება და გული წინასწარგანწყობით იყო აღვსილი. უფალს სურდა მათთან მოახლოება, მათი კურთხევა და მათი განკურნება განდგომილებათაგან, მაგრამ მათ არ ისმინეს. მათ ამოძრავებდათ იგივე სული, რომელმაც შთააგონა კორახი, დათანი და აბირამი. ისრაელის ის კაცები მტკიცედ იყვნენ გადაწყვეტილი, წინ აღდგომოდნენ ყოველგვარ მტკიცებულებას, რომელიც დაადასტურებდა, რომ ისინი ცდებოდნენ, და ისინი განაგრძობდნენ და განაგრძობდნენ თავიანთ უკმაყოფილების გზას, ვიდრე მრავალნი არ გადაიბირეს, რათა მათთან შეერთებულიყვნენ.“

„ვინ იყვნენ ესენი? არც უძლურნი, არც უმეცარნი, არც გაუნათლებელნი. იმ აჯანყებაში იყვნენ ორას ორმოცდაათი თავადი, კრებულში სახელგანთქმულნი, სახელოვანი კაცნი. რა იყო მათი მოწმობა? „მთელი კრებული წმიდაა, თითოეული მათგანი, და უფალი არის მათ შორის; მაშ, რატომ აღიმალღებთ თავს უფლის კრებულზე?“ [რიცხვნი 16:3]. როცა კორახი და მისი თანამზრახველნი ღვთის სამსჯავროს ქვეშ დაიღუპნენ, ხალხმა, რომელიც მათ მოეტყუებინათ, ამ სასწაულში ვერ იხილა უფლის ხელი. მეორე დილით მთელმა კრებულმა მოესესა და აარონს დასდო ბრალი: „თქვენ დახოცეთ უფლის ხალხი“ [მუხლი 41], და წყლულება მოედო კრებულს, და თოთხმეტ ათასზე მეტი დაიღუპა.“

„როდესაც განვიზრახე მინეაპოლისის დატოვება, უფლის ანგელოზი გვერდით დამიდგა და მითხრა: ‘არა ასე; ღმერთს შენთვის აქვს საქმე ამ ადგილას შესასრულებელი. ხალხი იმეორებს კორახის, დათანისა და აბირამის აჯანყებას. მე დაგაყენე შენს სათანადო ადგილზე, რასაც ისინი, ვინც ნათელში არ არიან, არ აღიარებენ; ისინი არ შეისმენენ შენს დამოწმებას; მაგრამ მე შენთან ვიქნები; ჩემი მადლი და ძალა შეგეწევა და გაგამაგრებს. შენ კი არ ხარ, ვისაც ისინი შეურაცხყოფენ, არამედ მაცნეებსა და იმ უწყებას, რომელსაც მე ვუგზავნი ჩემს ხალხს. მათ უგულუბელყვეს უფლის სიტყვა. სატანამ დაუბრმავა მათ თვალები და დაამახინჯა მათი მსჯავრი; და თუ ყოველი სული არ მოინანიებს ამ თავის ცოდვას, ამ განუწმენდელ დამოუკიდებლობას, რომელიც ღვთის სულს შეურაცხყოფას აყენებს, ისინი სიბნელეში ივლიან. მოვაშორებ სასანთლეს მისი ადგილიდან, თუ არ მოინანიებენ და არ მოიქცევიან, რათა ვკურნო ისინი. მათ დააბნელეს თავიანთი სულიერი მხედველობა. მათ არ სურთ, რომ ღმერთმა გამოავლინოს თავისი სული

და თავისი ძალა; რადგან ჩემს სიტყვასთან დაკავშირებით დაცინვისა და ზიზღის სული აქვთ. სიმსუბუქე, ფუჭსიტყვაობა, ხუმრობა და მასხარაობა ყოველდღიურად არის მათ შორის. მათ გული არ დაუდიათ ჩემს საძიებლად. ისინი დადიან თავიანთივე დანთებული ნაპერწკლების ნათელში, და თუ არ მოინანიებენ, მწუხარებაში დაწვებიან. ასე ამბობს უფალი: დადექი შენი მოვალეობის საგუშაგოზე; რადგან მე შენთანა ვარ და არ დაგტოვებ და არ მიგატოვებ.’ ღვთის ეს სიტყვები მე ვერ გავზედე უგულებელმყო.

„ნათელი აშკარა, კაშკაშა სხივებით ანათებდა ბატლ-კრიკში; მაგრამ ვინ იმათგან, რომელნიც მინეაპოლისის კრებაზე მონაწილეობდნენ, მივიდნენ ნათელთან და მიიღეს ჭეშმარიტების ის უხვი საუნჯენი, რომლებიც უფალმა ზეციდან მოუვლინა მათ? ვინ შეუწყო ნაბიჯი ნაბიჯს წინამძღოლთან, იესო ქრისტესთან? ვინ აღიარა სრულად თავიანთი მცდარი მოშურნეობა, თავიანთი სიბრმავე, თავიანთი შურიანობა და ბოროტი ეჭვები, თავიანთი ჭეშმარიტებისადმი ურჩობა? არავინ; და რადგან დიდხანს უგულებელყოფდნენ ნათლის აღიარებას, მან ისინი შორს უკან ჩამოიტოვა; ისინი არ იზრდებოდნენ მადლში და ჩვენი უფლის, ქრისტე იესოს, შემეცნებაში. მათ ვერ მიიღეს საჭირო მადლი, რომლის მიღებაც შეეძლოთ და რომელიც მათ სარწმუნოებრივ გამოცდილებაში ძლიერ კაცებად გახდიდა.“

მინეაპოლისში დაკავებული პოზიცია, როგორც ჩანს, იყო გადაულახავი ბარიერი, რომელმაც დიდი ზომით ჩაკეტა ისინი ექვნიანებთან, კითხვების დამსმელებთან, ჭეშმარიტებისა და ღვთის ძალის უარყოფელებთან. როდესაც სხვა კრიზისი დადგება, ისინი, რომელნიც ამდენ ხანს ეწინააღმდეგებოდნენ მტკიცებულებას მტკიცებულებაზე დაგროვილს, კვლავ გამოიცდებიან იმ საკითხებში, რომლებშიც ასე აშკარად დამარცხდნენ, და გაუჭირდებათ მიიღონ ის, რაც ღვთისაგან არის, და უარყონ ის, რაც ბნელეთის ძალებისაგან არის. ამიტომ მათი ერთადერთი უსაფრთხო გზა არის სიმდაბლით სიარული, თავიანთი ფეხებისთვის სწორი ბილიკების გაკვალვა, რათა კოჭლი გზიდან არ გადაიყვანონ. ყოველივე ამას გადამწყვეტი მნიშვნელობა აქვს, ვისთან ვიქნებით თანაზიარებაში — ადამიანებთან, რომლებიც ღმერთთან დადიან და მას სწამთ და ენდობიან, თუ ადამიანებთან, რომლებიც თავიანთ წარმოსახულ სიბრძნეს მისდევენ და თავიანთივე ანთებული ნაპერწკლების შუქზე დადიან.

ჭეშმარიტების წინააღმდეგ მოქმედებულთა გავლენის გასაწეიტრალეზლად საჭირო დრო, ზრუნვა და შრომა საშინელი დანაკარგი იყო; ვინაიდან სულიერ ცოდნაში ჩვენ შეიძლება წლების წინ ვყოფილიყავით წინ წასულნი; და ძალიან, ძალიან ბევრი სული შეიძლება შემატებოდა ეკლესიას, იმათ რომ, ვისაც სინათლეში უნდა ევლო, განეგრძო უფლის შეცნობა, რათა სცოდნოდათ, რომ მისი გამოსვლა განთიადივით არის განმზადებული. მაგრამ როცა ამდენი შრომა თვით ეკლესიაშივე უნდა დაიხარჯოს იმ მუშაკთა გავლენის გასაწეიტრალეზლად, რომლებიც გრანიტის კედელივით აღუდგნენ წინ იმ ჭეშმარიტებას, რომელსაც ღმერთი თავის ხალხს უგზავნის, სამყარო შედარებით სიბნელეში რჩება.

„ღმერთს სურდა, რომ მცველნი აღმდგარიყვნენ და ერთხმად გაეგზავნათ მტკიცე უწყება, საყვირსთვის გარკვეული ხმა მიეცათ, რათა ხალხს ერთიანად მიეღწია

თავისი მოვალეობის ადგილზე და შეესრულებინა თავისი წილი ამ დიდ საქმეში. მაშინ იმ სხვა ანგელოზის ძლიერი, მკაფიო ნათელი, რომელიც დიდი ძალით ჩამოდის ზეციდან, ავსებდა დედამიწას თავისი დიდებით. ჩვენ წლებიდა ჩამოვრჩით; და მათ, ვინც სიბრძნეში იდგა და აფერხებდა სწორედ იმ უწყების წინსვლას, რომელიც ღმერთს სურდა მინეაპოლისის კრებიდან გამოსულიყო როგორც მნათი სანთელი, სჭირდებოდა, რომ თავიანთი გულები ღმერთის წინაშე დაიმდაბლონ და დაინახონ და გაიგონ, როგორ შეფერხდა საქმე მათი გონებრივი სიბრძნისა და გულის გაქვავების გამო.“ Manuscript Releases, ტომი 14, 107–111.

რა იყო ის, რამაც 1888 წელს ისეთი ხელმძღვანელობა წარმოშვა, რომელმაც ასეთი აშკარა ამბოხება გამოავლინა, რომ დებმა უაითმა იგი კორახის, დათანისა და აბირამის ამბოხებას შეადარა? პასუხი, უეჭველად, 1863 წლის ამბოხებაში ძვეს, რომელმაც გზა მოამზადა იმისთვის, რაც ეზეკიელს ეუწყა, როგორც კიდევ უფრო დიდი სისაძაგლეები. ლევიანთა წიგნის ოცდაექვსე თავის „შვიდი დროის“ უარყოფა და ყალბი სქემის შემოღება წარმოშობდა 1863 წლის ყალბის შენარჩუნების აუცილებლობას. ამრიგად, მილერი იხილავდა, როგორ გაიფანტებოდა მისი სამკაულები და როგორ დაიფარებოდა ნაგვითა და ყალბი სამკაულებითა და მონეტებით. ამქვეყნიური გამოთქმა ამბობს: „ისტორიას გამარჯვებულები წერენ.“

მიუხედავად იმისა, რომ სინამდვილეში გამარჯვებულნი არ ყოფილან, ლაოდისკიელი ადვენტისტი ეკლესიის წინამძღოლებმა დრო და ძალისხმევა მოახმარეს ისეთი ისტორიული ნარატივის აგებას, რომელიც ოთხი თაობის განმავლობაში მზარდ ამბოხებას ამართლებს, რათა ეს ამბოხება იმ სინათლეში წარმოაჩინონ, რომელიც ძალზე დაშორებულია იმ ნამდვილ ისტორიას, ზეციური ანგელოზების მიერ ჩაწერილს. ისტორიის გადამწერა კათოლიკური ეკლესიის იეზუიტების ერთ-ერთი დამახასიათებელი ნიშანია, ხოლო ისტორიული რევიზიონიზმი ლაოდისკიელი ადვენტისტი ისტორიკოსების ჩვეულ ხელობად იქცა. ის, რასაც ამ დღეებში ლაოდისკიელი ადვენტისტი „ისტორიკოსები“ მინეაპოლისის გენერალური კონფერენციის სესიაზე წერენ, ისტორიული რევიზიონიზმის კლასიკური მაგალითია.

შესაძლოა, იმ კონფერენციის მემამბოხეთაგან რამდენიმე ბოლოს სინანულამდე მივიდა, მაგრამ წესიდან გამონაკლისი წესს არ აუქმებს. დას უაითს ებრძანა დარჩენილიყო და აღეწერა ეს კრება, რადგან მეორდებოდა კორახის, დათანისა და აბირამის ამბოხება. ადვენტისტმა ისტორიკოსებმა, როცა დამოწმებას აგებენ იმის ირგვლივ, იყო თუ არა რწმენით გამართლების უწყება გაგებული თუ გაუგებელი, უარყოფილი თუ არა უარყოფილი, ან შემდგომ მიღებული, ამით თავს არიდებენ ღვთივმთავგონებულ მოწმობას იმ ამბოხების შესახებ, რომელიც წინასწარ იყო განსახიერებული კორახით, დათანითა და აბირამით.

იმ სამ მემამბოხეს შორის რომელი აჩვენებს მოსეს ჩანაწერი, რომ შემდეგ მოინანია და კვლავ იქნა მიღებული მოსესთან ერთად ხელმძღვანელობაში?

„ამ მოძრაობის წამყვანი სული, კორახი, ლევიანი იყო, კოჰათის საგვარეულოდან, და მოსეს ბიძაშვილი; იგი უნარიანი და გავლენიანი კაცი იყო. თუმცა კარავის მსახურებისთვის იყო დადგენილი, თავისი მდგომარეობით უკმაყოფილო გახდა და

სამღვდელოების პატივს ესწრაფოდა. აარონისა და მისი სახლისათვის სამღვდელო მსახურების მინიჭებამ, რომელიც უწინ ყოველი ოჯახის პირმშო მეს ერგებოდა, შური და უკმაყოფილება წარმოშვა, და გარკვეული დროის განმავლობაში კორახი ფარულად ეწინააღმდეგებოდა მოსესა და აარონის ხელისუფლებას, თუმცა ამკარა ამბოხების რომელიმე ქმედებაზე გადასვლას ჯერ ვერ ბედავდა. ბოლოს მან გაბედული განზრახვა ჩაისახა, დაემხო როგორც სამოქალაქო, ისე რელიგიური ხელისუფლება. მან თანამგრძნობელნიც იპოვა. კორახისა და კოჰათიანთა კარვებთან ახლოს, კარვის სამხრეთ მხარეს, დაბანაკებული იყო რეუბენის ტომი, და ამ ტომის ორი მთავრის, დათანისა და აბირამის, კარვები კორახის კარავთან ახლოს იდგა. ეს მთავრები მზადყოფნით შეუერთდნენ მის პატივმოყვარე ზრახვებს. იაკობის პირმშო მის შთამომავალნი იყვნენ და ამტკიცებდნენ, რომ სამოქალაქო ხელისუფლება მათ ეკუთვნოდათ, და გადაწყვიტეს, კორახთან გაეზიარებინათ სამღვდელოების პატივნი.“

ხალხში გამეფებული განწყობა ხელს უწყობდა კორახის განზრახვებს. თავიანთი გულდაწყვეტილების სიმწარეში მათ კვლავ დაუბრუნდათ ადრინდელი ეჭვები, შური და სიძულვილი, და მათი ჩივილები ისევ მათი მომთმენი წინამძღოლის წინააღმდეგ მიიმართა. ისრაელიანები განუწყვეტილ კარგავდნენ მხედველობიდან იმ ფაქტს, რომ ისინი ღვთიური ხელმძღვანელობის ქვეშ იყვნენ. მათ დაავიწყდათ, რომ აღთქმის ანგელოზი იყო მათი უხილავი წინამძღოლი; რომ ღრუბლის სვეტით დაფარული ქრისტეს თანდასწრება მათ წინ მიუძღოდა; და რომ მოსე ყველა თავის მითითებას მისგან იღებდა.

„მათ არ სურდათ დამორჩილებოდნენ იმ საშინელ განაჩენს, რომლის თანახმადაც ყველას უდაბნოში უნდა მომკვდარიყო; და ამიტომ მზად იყვნენ ჩასჭიდებოდნენ ყოველგვარ საბაბს იმის დასაჯერებლად, რომ მათ ღმერთი კი არა, მოსე უძღვოდა და რომ სწორედ მან გამოუტანა მათ ეს განაჩენი. დედამიწაზე უმშვიდესი ადამიანის საუკეთესო ძალისხმევაც კი ვერ ახშობდა ამ ხალხის დაუმორჩილებლობას; და თუმცა ღვთის უკმაყოფილების ნიშნები მათი უწინდელი უკუღმართობის გამო ჯერაც მათ თვალწინ იდგა მათი დარღვეული წყობებისა და შემცირებული რიცხვის სახით, მათ ეს გაკვეთილი გულთან არ მიუტანიათ. კვლავ ძლეულ იქნენ განსაცდელით.“ პატრიარქები და წინასწარმეტყველები, 395, 396.

ლაოდიკიელი ადვენტიზმი დაიწყო 1856 წელს, ხოლო 1863 წელს იგი იქცა კანონიერად რეგისტრირებულ ლაოდიკიელ ადვენტიტურ ეკლესიად. როგორც უკვე განხილული იყო წინა სტატიებში, არ არსებობს შთაგონებული მოწმობა იმისა, რომ ლაოდიკია ოდესმე იხსნება. იგი ვერ იქნება ხსნილი, თუ არ მოინანიებს თავის მდგომარეობას და არ მიიღებს იმ გამოცდილებას, რომელსაც ფილადელფია წარმოადგენს. ლაოდიკია არის ხალხი, რომელსაც მსჯავრი ედება იმით, რომ უფლის პირიდან გამოინთხევა. როგორც ლაოდიკიელი ეკლესია, შთაგონება მიუთითებს, რომ ეკლესიას განწესებული ჰქონდა უდაბნოში ხეტიალი, როგორც ძველ ისრაელს.

ძველი ისრაელის რომელმა ურჩთაგან იმოხეტა უდაბნოში ორმოცი წელი და შემდეგ შევიდა აღთქმულ ქვეყანაში? არც ერთმა სულმა; და მათი ხეტიალი თანამედროვე ისრაელის ხეტიალს განასახიერებდა.

კორახის, დათანისა და აბირამის აჯანყება (რომელიც 1888 წლის აჯანყებას განასახიერებდა) დაფუძნებული იყო მათ უუნარობაზე, მიეღოთ ხალხზე გამოტანილი განაჩენი, რომელიც მათ ორმოცი წლით უდაბნოში ხეტიალს აკისრებდა. 1888 წლის აჯანყებაც დაფუძნებული იყო ხელმძღვანელობის მიერ იმ განცხადების უარყოფაზე, რომელიც მათ ლაოდიკეად განსაზღვრავდა და მათი ურჩობის გამო კიდევ მრავალი წლით უდაბნოში ხეტიალს აკისრებდა.

„ცნობა, რომელიც მოგვცა A. T. Jones-მა და E. J. Waggoner-მა, არის ღვთის ცნობა ლაოდიკეის ეკლესიისათვის, და ვაი ყველას, ვინც აღიარებს, რომ ჭეშმარიტება სწამს, და მაინც სხვებს არ ურეკლავს ღმრთივბოდებულ სხივებს.“ The 1888 Materials, 1053.

ძველი კაცები, რომელთაც 1888 წელს ხალხის მცველნი უნდა ყოფილიყვნენ, ფიქრობდნენ, რომ „მდიდარნი ვართ და ქონებით გამდიდრებულნი“. რა წარმოშობდა ამ მდგომარეობას 1888 წლამდე, ამას მომდევნო სტატიაში განვიხილავთ.

„ჩემი სული მეტად დამწუხრებულია იმის ხილვით, თუ რა სწრაფად მიიღებს ზოგიერთი, ვისაც ჰქონდა ნათელი და ჭეშმარიტება, სატანის ცდუნებებს და მოიხიბლება ყალბი სიწმინდით. როდესაც ადამიანები განუდგებიან იმ საზღვრებს, რომლებიც უფალმა დაადგინა, რათა წინასწარმეტყველებაში გამოკვეთილად გაგვეგო ჩვენი მდგომარეობა, ისინი მიდიან იქით, თავადაც რომ არ იციან, საით.“

„მე ეჭვი მეპარება, არის თუ არა ოდესმე განკურნებადი ჭეშმარიტი ამბოხება. შეისწავლეთ „პატრიარქებსა და წინასწარმეტყველებში“ კორახის, დათანისა და აბირამის ამბოხება. ეს ამბოხება ფართოდ იყო გავრცელებული და ორზე მეტ კაცს მოიცავდა. მას წინ უძღოდა კრებულის ორას ორმოცდაათი მთავარი, სახელგანთქმული კაცნი. უწოდეთ ამბოხებას მისი ნამდვილი სახელი და განდგომილებას — მისი ნამდვილი სახელი, და შემდეგ განიხილეთ, რომ ღვთის ძველი ხალხის გამოცდილება, მთელი თავისი საძრახისი ნიშნებითურთ, ერთგულად იქნა აღწერილი, რათა ისტორიად შემონახულიყო. წმიდა წერილი აცხადებს: „ესენი კი ... ჩვენს შესაგონებლად დაიწერა, რომლებზედაც წუთისოფლის აღსასრული მოიწია.“ და თუ მამაკაცები და ქალები, რომელთაც ჭეშმარიტების ცოდნა აქვთ, იმდენად დაშორდებიან თავიანთ დიდ წინამძღოლს, რომ განდგომილების დიდ წინამძღოლს აიყვანენ და ქრისტე ჩვენი სიმართლე უწოდებენ, ეს იმიტომ ხდება, რომ მათ ღრმად არ ჩაუღწევიათ ჭეშმარიტების საბადოებში. მათ არ ძალუძთ ძვირფასი მადნისა და უხამსი მასალის გარჩევა.“

„წაიკითხეთ ის გაფრთხილებანი, რომლებიც ასე უხვად არის მოცემული ღვთის სიტყვაში ცრუ წინასწარმეტყველთა შესახებ, რომლებიც მოვლენ თავიანთი ერესებით და, თუ შესაძლებელი იქნება, რჩეულთაც კი შეაცდენენ. ამგვარი გაფრთხილებების ფონზე, რატომ არის, რომ ეკლესია ვერ არჩევს ცრუს ჭეშმარიტისაგან? ისინი, ვინც ამგვარად რაიმე სახით შეცდომაში იქნენ შეყვანილნი, უნდა დაიმდაბლონ თავი ღვთის წინაშე და გულწრფელად მოინანიონ, რადგან ასე იოლად იქნენ გზას აცდენილნი. მათ ვერ გაარჩიეს ჭეშმარიტი მწყემსის ხმა უცხოს ხმისაგან. ყოველმა ასეთმა ადამიანმა კვლავ განიხილოს თავისი გამოცდილების ეს თავი.“

„ნახევარ საუკუნეზე მეტი ხნის განმავლობაში ღმერთი თავის ხალხს ნათელს აძლევს თავისი სულის მოწმობებით. მთელი ამ ხნის შემდეგ ნუთუ რამდენიმე კაცსა და მათ ცოლებს დარჩათ მთელი მორწმუნე ეკლესიის თვალის ახელა, ქალბატონ უაითის ცრუდა და მაცდურად გამოცხადებით? „მათი ნაყოფით იცნობთ მათ.“

„ვინც შეძლებს უგულებელყოს ყველა ის მტკიცებულება, რომელიც ღმერთმა მისცა მათ, და ეს კურთხევა წყევლად აქციოს, უნდა ძრწოდეს თავისი სულის ხსნისათვის. მათი სასანთლე თავისი ადგილიდან გადაიძვრება, თუ არ მოინანიებენ. უფალი შეურაცხყოფილ იქნა. ჭეშმარიტების დროშა — პირველი, მეორე და მესამე ანგელოზის უწყებათა — მტვერში სათრევად იქნა მიტოვებული. თუ გუშაგები ამგვარად დარჩებიან, რათა ხალხი შეცდომაში შეიყვანონ, ღმერთი ზოგიერთ სულს პასუხს აგებინებს იმისთვის, რომ მათ არ ეყოთ გამჭრიახი განსჯა, რათა ამოეცნოთ, რა სახის საკვები ეძლეოდა მის სამწყსოს.“

განდგომილებანი მომხდარა, და უფალს ნება მიუცია, რომ ამგვარი მოვლენები წარსულშიც განვითარებულიყო, რათა ეჩვენებინა, რამდენად იოლად შეცდებიან მისი ხალხი, როდესაც კაცთა სიტყვებზე იქნებიან დამოკიდებულნი იმის ნაცვლად, რომ თავად გამოიკვლიონ წერილნი, როგორც კეთილშობილმა ბერეელებმა, რათა ენახათ, იყო თუ არა ეს ასე. და უფალს ნება მიუცია, რომ ამგვარი რამეები მომხდარიყო, რათა გაფრთხილებანი მიცემულიყო, რომ ასეთი რამეები მოხდება.

„ამბოხება და განდგომილება თვით იმ ჰაერშივეა, რომელსაც ვსუნთქავთ. მათ გავლენას ვიგრძნობთ, თუ რწმენით არ მივეყრდნობით ჩვენს უმწეო სულებს ქრისტეს. თუ ადამიანები ახლა ასე იოლად შეჰყავთ შეცდომაში, როგორ დადგებიან მაშინ, როდესაც სატანა ქრისტედ განსახიერდება და სასწაულებს მოიმოქმედებს? ვინ დარჩება მაშინ შეუძვრელი მისი დამახინჯებული წარმოდგენებისაგან, როცა ქრისტედ გამოაცხადებს თავს, მაშინ როცა ეს მხოლოდ სატანაა, რომელიც ქრისტეს სახეს ირგებს და, გარეგნულად, ქრისტეს საქმეთვე აღასრულებს? რა დაიცავს ღვთის ხალხს, რათა თავიანთი ერთგულება ცრუქრისტეებს არ მიუძღვნან? „არ გაჰყვეთ მათ.“

„მოდვრებები ცხადად უნდა იყოს გაგებული. ჭეშმარიტების საქადაგებლად მიღებული ადამიანები მტკიცედ უნდა იყვნენ დაფუძნებულნი; მაშინ მათი ხომალდი ქარიშხალსა და ბოზოქრობას გაუძლებს, რადგან ღუზა მათ მყარად იკავებს. ცდუნებანი მოიმეტებს, და ჩვენ აჯანყებას მისი ნამდვილი სახელით უნდა მოვუხმოთ. ჩვენ უნდა ვიდგეთ სრული საჭურვლით შემოსილნი. ამ ბრძოლაში ჩვენ მხოლოდ ადამიანებს კი არ ვხვდებით, არამედ მთავრობათა და ხელმწიფებათაც. ჩვენი ბრძოლა ხორცისა და სისხლის წინააღმდეგ არ არის. ეკლესიებში ეფესელთა 6:10–18 გულდასმით და ძლიერის შთაბეჭდილებით უნდა იკითხებოდეს.“ Notebook Leaflets, 57, 58.